

EXPUNERE DE MOTIVE

Lege privind Parcurile Tehnologice

Parcul Tehnologic reprezintă în primul rând o locație sau un perimetru în care structurile academice, economice și sociale sunt integrate și colaborează în scopul dezvoltării și inovării în domeniul tehnologic. Cea mai scurtă și cuprinzătoare definiție a Parcului Tehnologic este următoarea: acea unitate ce reunește cunoașterea, capitalul și resursa umană bine pregătită, care contribuie decisiv la creșterea competitivității și a dezvoltării.

Deși nu există un model standard aplicabil Parcurilor Tehnologice, conceptul este foarte răspândit. Spre exemplu, în orașul Kolding din Danemarca, ce are o populație de 59.000 de locuitori, a fost dezvoltat parcul tehnologic Synergiiparken – Nordic Synergy Park ce atrage companii din domeniul cercetării high-tech de pe întreg mapamondul. Suprafața acestuia este de 15 km², iar la capacitate maximă generează 30.000 de locuri de muncă – adică unul din doi locuitori ai Koldingului este sau va fi angajat în Synergiiparken. Apoi, un alt exemplu vine din Franța, unde parcul tehnologic Sophia-Antipolis dezvoltă cele mai avansate tehnologii din lume în sectorul comunicațiilor, micro-electronicii, aviației și industriei aerospațiale, angrenând 130 de laboratoare de cercetare în care lucrează peste 2700 de cercetători. De asemenea, Sophia-Antipolis are ca rezidente peste 1000 de companii de top, printre care Asco Systems, France Telecom, Siemens, Motorola, IBM și altele. Un alt exemplu vine din Germania – Berlin Adlershof Technologiepark, care reunește 10 institute private de cercetare, 6 institute ce țin de Universitatea Humboldt și peste 1000 de companii, într-un perimetru de 4.7 km². Încasările anuale totale în acest parc tehnologic depășesc 600 de milioane de euro.

În România, adoptarea unei legislații care încurajează dezvoltarea parcurilor tehnologice prezintă avantaje deosebite și vine să acopere nevoi actuale. În primul rând, parcurile tehnologice ar reprezenta veritabile guri de oxigen pentru orașele monoindustriale, în care fabricile sau combinatele s-au închis ori sunt în ruină. În al doilea rând, ar face România mai permeabilă la infuziile de capital străin, prin finanțarea activităților din surse private, de către marile companii din domeniul tehnologic. În al treilea rând, ar stopa migrația forței de muncă și a cercetătorilor – *brain drain*, oferindu-le în România mijloace, metode și venituri decente. În al patrulea rând, ar contribui la orientarea producției autohtone către produse cu valoare adăugată mare și, nu în ultimul rând, ar conduce la orientarea către export a activităților de producție și a economiei naționale, în ansamblu. Toate aceste avantaje au la bază un pachet de facilități, menit să stimuleze înființarea de parcuri tehnologice de o manieră simplificată, accelerată și avantajoasă economic.

Cu privire la facilitățile acordate de prezenta lege, se poate observa că acestea acționează pe trei niveluri: la nivelul parcului tehnologic în ansamblu, la nivelul entităților care compun parcul și la nivelul personalului care își va desfășura activitatea în parcul tehnologic. Astfel, sunt eliminate orice taxe care pot fi pretinse de stat ori de autorități în cadrul procesului de înființare și funcționare a unui parc tehnologic. Apoi, companiile rezidente în parc sunt scutite de impozite pentru veniturile ori profiturile ce rezultă din activitățile desfășurate în parcul tehnologic. Această facilitate va ajuta în mod direct antreprenorii mici și mijlocii, care vor plăti impozite numai după ce cifra lor de afaceri va depăși 1.000.000 de euro. De asemenea, sunt încurajate să participe și instituțiile publice, fie ca fondatori, fie ca acționari. În fine, la nivelul al treilea, practic salariații parcului nu sunt taxați pe veniturile obținute acolo – ceea ce nu-i împiedică să contribuie în mod voluntar la bugetul de asigurări sociale – iar calitatea de angajat sau lucrător în cadrul parcului tehnologic nu va atrage interdicții sau incompatibilități, cu excepția situației conflictului de interese.

Deși s-ar părea că, prin acordarea acestor facilități se vor crea găuri negre în bugetul de stat și colectarea ar putea scădea, în realitate lucrurile stau exact invers. În momentul de față, statul colectează o sumă totală – *totalul actual*, care nu va fi afectat de aceste facilități, ele fiind menite să genereze mai multe venituri în mediul privat, consolidându-l. Cu alte cuvinte, statul va câștiga mai mult, dacă are răbdare. Iar totalul veniturilor colectate – în prezent, în lipsa parcurilor - oricum nu va fi afectat pe viitor, prin înființarea de parcuri tehnologice. În fine, asupra scutirilor acordate la TVA-ul pentru achizițiile necesare înființării, funcționării și dezvoltării parcului tehnologic se va putea reveni, însă cu un termen de preaviz de 5 ani, menit și apt să asigure predictibilitate pentru toți actorii economici interesați.

În încheiere, propunem ca acest cadru legislativ să aibă caracter alternativ, așa încât prin intrarea sa în vigoare să nu genereze obligații suplimentare ori nedrepte în sarcina parcurilor tehnologice deja existente sau în curs de înființare – Cluj, Iași. Totuși, Regulamentul de aplicare a legii va prevedea o procedură prin care parcurile tehnologice deja existente să devină eligibile pentru a solicita aplicarea dispozițiilor prezentei legi. Opțiunea le va aparține.

În final, se poate afirma că această lege urmărește mai mult decât integrarea activităților de cercetare-dezvoltare cu cele de producție, și chiar mai mult decât să ofere un caracter competitiv industriei autohtone, deoarece prin aplicarea acestei legi statul își va schimba chiar filozofia de impunere a taxelor și impozitelor: de la o taxare imediată și sufocantă, asupra unui profit foarte mic, la o taxare mediată, derivată și inteligentă, care va permite dezvoltarea mediului economic privat și care va crește substanțial veniturile bugetare.

Adoptarea acestei legi poate va pune bazele unei axe de reindustrializare a României, pe principii competitive.

